

«ВИТЯЗЬ МОЛОДОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ПОЕЗІЇ»

(Життя і творчість Василя Симоненка)

Посивіла на світанку ненька.
Нагло так ударила зима...
Гляньмо ж в очі віршам Симоненка
Тим, що є, і тим, яких нема.

Т. Коломієць

Василь Андрійович
Симоненко народився
8 січня 1935 р. в с. Біївці
Лубенського району
Полтавської області в сім'ї
колгоспника. Мати –
Щербань Ганна Федорівна –
працювала в колгоспі з дня
його заснування до осені
1957 р. Батько – Симоненко
Андрій Леонтович – залишив
сім'ю, коли Василеві не було
ще й року.

Матір для В. Симоненка – не просто рідна і близька людина. Цей образ поет возвеличує до космічного рівня: жінка-матір – найсвятіше, що є у світі, те, що триматиме Землю попри всі катастрофи, війни і терор.

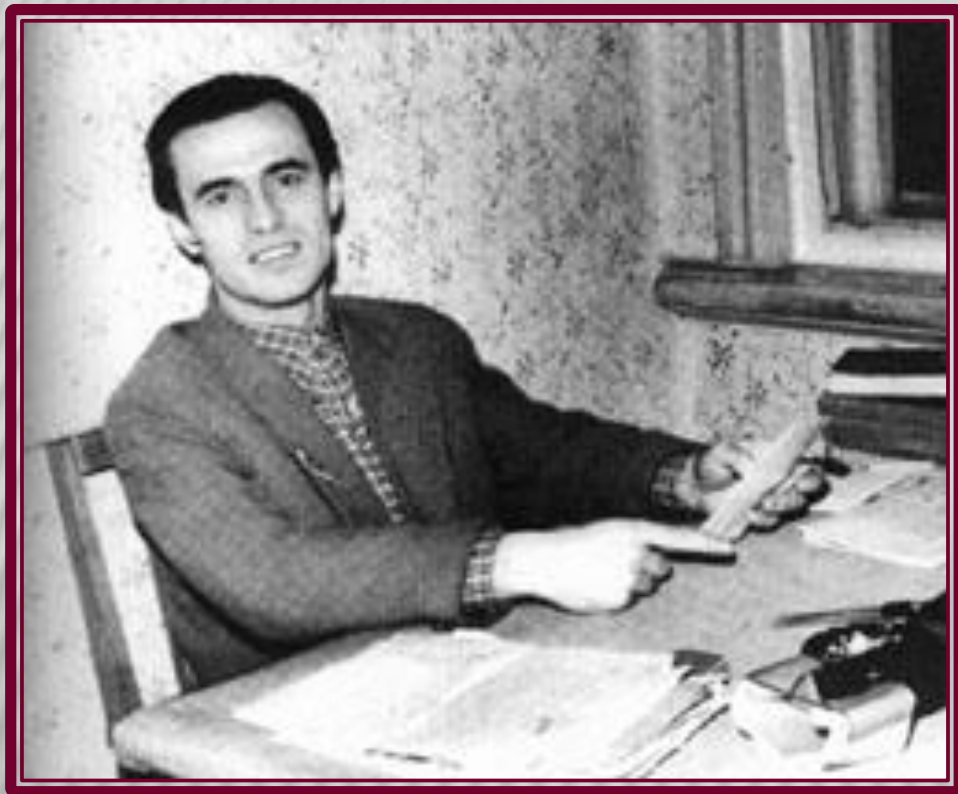

Мрія працювати з мовою і для народу визначила вибір професійного шляху. В цьому ж 1952 р. Василь Симоненко вступив на факультет журналістики Київського державного університету, який закінчив у липні 1957 р.

Одружився В. Симоненко навесні 1957 р. Їхня сім'я складалася з 4 осіб: Василь Симоненко, дружина – Людмила Павлівна, син – Олесь і мати – Щербань Ганна Федорівна. Дружина поета працювала контролером на заводі хімреактивів, а мати займалася домогосподарством.

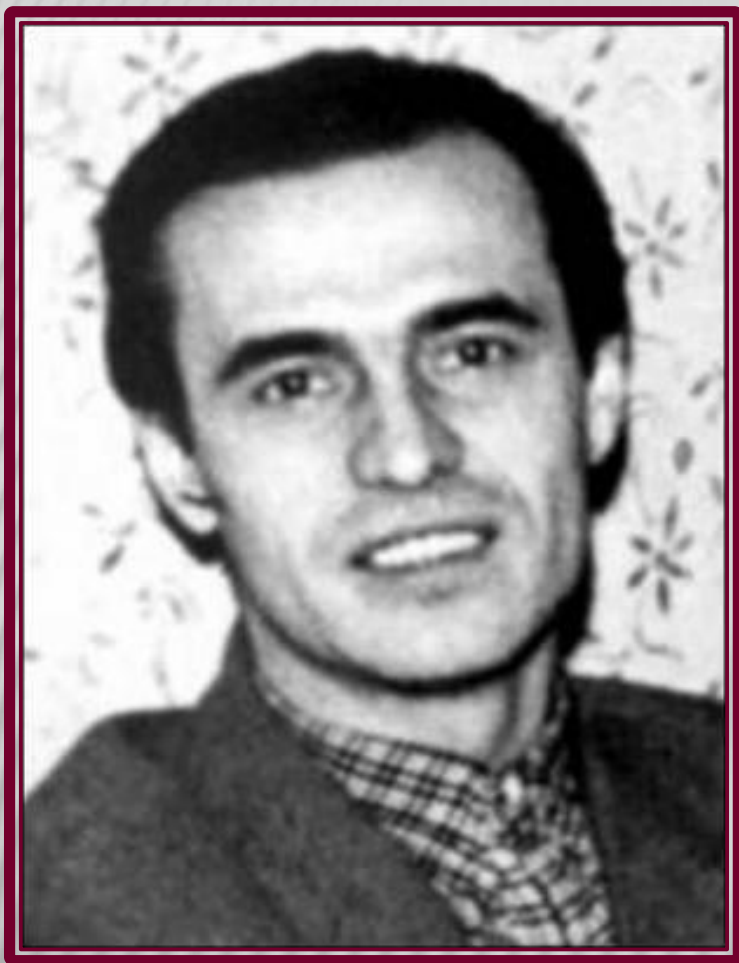
У 1957 – 1960 рр.
В. Симоненко працював у
газеті «Черкаська
правда», потім, у 1960 –
1963 рр., - у газеті
«Молодь Черкащини»,
власним кореспондентом
«Робітничої газети», а
також займався
літературною творчістю.

1962 р. в «Держлітвидаві»,
що пізніше дістав назву
«Дніпро», вийшла збірка
творів В. Симоненка «Тиша і
грім», яка, на жаль, стала
першою й останньою
прижиттєвою книжкою
поета. Але відтоді про поета
заговорили.

13-го грудня 1963р.
поет помер у
Черкаській лікарні.
За офіційною
версією, смерть
поета спричинив
рак. Похований у
Черкасах.

Не докорю ніколи
і нікому,
Хіба на себе інколи
позлюсь,
Що в двадцять літ
в моєму серці втома,
Що в тридцять – смерті
в очі подивлюсь.
Так краще в тридцять
повністю згоріти,
Ніж до півсотні
помаленьку тліть.

Василь Симоненко

